

בשיחה אישית עם גדעון פת נתן בגין:

אור ירוק לסילוק ארליך

ביום הרביעי שעבר נערכה במישר רד ראשה-הממשלה בירושלים פגישה בין ראש-הממשלה מנחם בגין לבין ארבעת שרי הליברלים: שרי-האוצר שימחה ארליך, שרי-התעשייה גדעון פת, שרי-האנרגיה יצחק מודעי והשר בליתיק משה ניסים. שלא חק מודעי והשר בליתיק משה ניסים. שלא כדרכו בתקופה האחרונה היה בגין מוכן היטב לשיחה, וניכר בו כי הכין את שיעור רייהבית. יום קודם לכן קיבל בגין הדרכה בנושאי הליברלים מהשר משה ניסים, ש' באחרונה חלה התקרבות בינו לבין ראש-הממשלה.

רלים, או מאוחר יותר בכנסת. אמר נקדיי מון לכתב העולם הזה. ' בשיחה זו נקבע בעצם גורלו של האיש מיספר שניים בליכוד, שימחה ארליך. בגין נתן אור ירוק לסילוקו של שרי-האוצר מ' תפקידו, אם כי דרש שאת העבודה ה' מלוכלכת' לא יעשה הוא, אלא חבריו של ארליך למיפלגה.

בגין כבר לא כועס

עד לפני שבועות אחדים היה ארליך מוגן היטב. ראש-הממשלה חזר והד' גיש בכל פורום אפשרי, כי אינו מקבל את הביקורת על שימחה ארליך, 'ידידי ורעי, שותפי, עימו הלכתי כיברת דרך ארוכה. כאשר הגיש לו ארליך את הת' פטרותו אחרי לילה-ברווזים המפורסם, סרב בגין לקבל אותה ואף איים, איום שהיה ברור לכל כי הוא איום סרק, שאם יתפטר ארליך, יסיק הוא, בגין, את המסקנות. היתה זו שיחה ידידותית בין השניים, אולם

בגין ניווט את השיחה כרצונו. שרי ה' ליברלים ניסו לתקוף את שרי-החקלאות אריק שרון. גדעון פת היה ראש הדוברים בענייניו של אריק, ובגין כמעט שלא השיב לו. רק כאשר דרש פת כי אריק יסולק מהממשלה, רמו בגין לאפשרות של שינויים בממשלה, אך הדגיש כי מעמדו של אריק לא ייפגע.

מנהיג הליברלים, ומי שבגין נישבע כי לא יתן 'לשערה משערות ראשו ליפול', שימחה ארליך, כמעט שלא השתתף ב' שיחה. הוא אומנם פתח אותה, בכמה מילות הקדמה, אך במשך מרבית השיחה ישב מכונס בכורסה, ולא פצה את פיו. ניכר היה בארליך כי הוא מדוכדך.

שיחה זו יכולה היתה להסתיים כמו מרבית השיחות שעורך באחרונה מנחם בגין עם שריו, בלא כלום, לולא המשך שהיה לה מאוחר יותר. ההמשך היה כי שיחה בארבע עיניים בין מנחם בגין לבין גדעון פת. אחר-כך הגדיר אותה פת: 'זו היתה השיחה הרצינית הראשונה שלי עם בגין מאז מוניתי לשר.'

משתתפי הפגישה הראשונה, מילבד, אר' לי, ניסים, לא ידעו על הפגישה הפרטית של בגין עם פת. דוברו של ראש הממשלה, שלמה (גקדיי) נקדימון, סרב להגיב על השאלה אם נערכה פגישה זו. 'אני לא מגיב על כך ואני לא יודע מתי היא נערכה. או אחרי הישיבה עם ארבעת שרי הליב'

שרי-התעשייה פת
לא כולנו אשמים

ארליך לא הספיק לצאת ממישרדו של בגין וכבר בישר לאמצעי התקשורת כי בגין איים להתפטר אם הוא יתפטר ולכן הוא משהה את התפטרותו.

למרות שבגין הוא פוליטיקאי מנוסה הוא הרגיש מרומה עליידי ארליך. לאחד מאנשי לישכתו הוא אמר: 'כל מה שארליך אמר זה נכון, והוא גם יכול היה להבין מדברי שאולי אני אתפטר אם הוא יתפטר, אבל הוא שכח שהתפטרות שלי פרושה שאני אוזמן עוד פעם אל הנשיא. בשביל מה הוא היה צריך לרוץ לטלוויזיה עם זה? השיחה היתה אישית.'

סקרי דעת-הקהל, המתפרסמים כמעט מדי שבוע ומצביעים על ירידה עיקבית במע' מדה של ממשלת בגין בעיני הציבור, אף הם משפיעים על ראש-הממשלה. למרות שבהופעותיו הציבוריות הוא מזלזל בהם. בנוכחותו אין המקורבים אליו תולים את הכישלון ואת אוירת השואה המתקרבת והולכת בבגין עצמו. נוח להם להאשים את ארליך ואת המדיניות הכלכלית של ה' ליכוד שעליה הוא מופקד. תחילה היו אומנם תגובותיו של בגין הריפות ביותר, כאשר היו 'משמיצים' בפניו את ארליך, אולם אי-אפשר שלא להבחין שמאז תרגיל ההתפטרות של ארליך, אין בגין מהסה יותר את אלה שטוענים בפניו כי האשם

שרי-האוצר ארליך
בריוח לבגדוד

בגין מחבק את ארליך
סכין בגב

עמד שרי-התעשייה גדעון פת כחומה בצורה מאחורי ארליך, או נכון יותר, נגד מודעי. העסקים הוותיקים של מיפלגה זו, שנדמה כי מיספר הבוחרים שלה הוא כמיספר עסקניה, הבינו אז כי התייצבות מאחורי מודעי כמחה כהתאבדות פוליטית. אולם מודעי לא ויתר. הוא אומנם הוריד והעלה את הטון, בקרב נגד ארליך, אך בעיקרו של דבר המשיך להילחם במנהיג מיפלגתו. לזכותו של מודעי ייאמר כי היה הראשון שטען כי המדיניות הכלכלית של ארליך תביא לשואה לאומית — דבר שבו מודה היום כל ילד.

שרי-האנרגיה מודעי
פטיכי מי שפטיכי אחרון

מילחמות

שיי'ן בשיי'ן

כדי לחלק עצמו מהמצב המביך ש' אליו נקלע ארליך במרכז הליברלים, שבו נדרש עליידי פלומין להתפטר, הציע ארליך כי לא רק הוא יתפטר מהממשלה אלא כל שרי הליברלים. ההימור של אר' לייך התגלה כנכון, אך כקצרי-טווח. באותו מרכז הפעילו כל ארבעת השרים, בכללם גם מודעי, את כל כוח השפעתם נגד ה' הצעה להתפטרותו של ארליך, כשהם חוש' שים מכן שההצעה תורחב וכולם ייאלצו להתפטר.

ארליך ניצל באותה ישיבת מרכז, אולם שלושת השרים האחרונים הבינו כי הוא דחק אותם לפינה. גם פת וגם ניסים הבינו לפתע, כי המשך התמיכה בארליך עלול לעלות להם בכסאותיהם שלהם, ולכן הם לא היו מוכנים. מי שנבהל ביותר מתרגיל ההתפטרות הקולקטיבית של ארליך היה דווקא גדעון פת, תומכו של ארליך. פת לא היה הצלחה גדולה במישר-השיכון, כאשר כיהן כשר- השיכון והוא כישלון מדאיג במישר-התע' שיה. פת ידע כי גירסת ה'כולנו אשמים' של ארליך, תפגע בראש ובראשונה בה, כשר הכלכלי הבכיר ביותר אחרי שר' האוצר, וככישלון הצורב ביותר של ה'

היחיד במצבו של הליכוד הוא שימחה אר' לייך. גם בתוך המיפלגה הליברלית התדרדר מצבו של ארליך. גם המרד, שהניף סגנו המפטר של ארליך, יחוקאל פלומין, מת' חיל לגרוף אחריו לוחמים. אין זה בגלל כוחו של פלומין בתוך המיפלגה, אלא בגלל 'השגיאות של טירון פוליטי, שאותן עשה ארליך, מאז אותו מרכז, שבו הצליח לצאת כשעורו בין שינוי. עד לפני חודשים אחדים היה ארליך מותקף עליידי השר יצחק מודעי השכב והערב. היריבות בין השניים הגיעה לרמת מריבה של ילדים בגנון, כשהאחד שולח את האחד לטיפול פסיכיאטרי. במאבק זה